

Arrest

nr. 293 132 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24 / 26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De aanvraag wordt op 27 januari 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.01.2022 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 21.04.2011 een eerste visumaanvraag kort verblijf indiende bij de Belgische vertegenwoordiging te Marokko. Deze aanvraag werd geweigerd. Op 23.12.2015 diende hij een tweede visumaanvraag in die wel werd toegestaan op 11.02.2016. Betrokkene kwam op 10.03.2016 naar België en keerde op 24.03.2016 terug naar Marokko. Op 07.12.2016 dient hij opnieuw een visumaanvraag in. Deze aanvraag werd toegestaan op 16.01.2017. Ditmaal koos betrokkene er echter voor om de termijn van zijn visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaal verblijf.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn zus in België verblijft en de Belgische nationaliteit verworven heeft (ter staving hiervan legt hij haar Belgische geboorteakte voor en hun beider geboorteakte). Hij haalt aan dat hij financieel volledig afhankelijk zou zijn van zijn zus en door haar in zijn levensonderhoud wordt voorzien. Dit feit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft de beweerde financiële afhankelijkheid van zijn zus, stellen we vast dat betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene woont zelfs niet samen met zijn zus, er is dan ook geen sprake van een gezinseenheid of van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Marokko op geen enkele opvang meer kan rekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim dertig jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene met een visum type C naar België kwam.

Aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden, wijst dit op een stabiele financiële situatie in Marokko. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag niet op de medische elementen maar legt wel een aantal medische stukken voor (met name een medicijnvoorschrift, een getuigschrift van arbeidsongeschiktheid uit 2017 en enkele getuigschriften voor verstrekte hulp). Echter, uit deze stukken

blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen of die inhoudt dat reizen zou worden afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2016 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van hechte banden met België, dat hij zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen, dat hem vast werk beloofd zou zijn, dat hij een deelnemersattest wijkwerking Ter Hilst voorlegt evenals een werkbepoofte, een attest van deelname aan een conversatiegroep en het resultaat van een Franse taaltest afgenomen in Marokko op 23.03.2009) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009. nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"4. MOYENS SUSCEPTIBLES DE JUSTIFIER LA SUSPENSION DE LA DECISION ENTREPRISE

OVERWEGENDE dat, behoudens algemeen aanvaard voorbehoud, onder voorbehoud van nadere toelichting en onder voorbehoud van overlegging van het afgesloten administratief dossier binnen de termijn vermeld in artikel 39/72 van de wet van 15.12.1980, de grond(en) voor de nietigverklaring van het gevraagde besluit de volgende is (zijn):

- De artikelen 6 en 13 van het EVRM ;
- De artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- De artikelen 32 en 191 van de Grondwet
- De artikelen 4 en 5 van de Wet van 11.04.1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna "de Wet van 11.04.1994");
- De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna "Wet van 29 juli 1991");
- De artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15.12.1980.

IN DEZE :

OVERWEGENDE dat verzoeker op 07.04.2023 via zijn raadsman een brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gestuurd om een kopie van zijn administratief dossier te verkrijgen met het oog op het instellen van zijn beroep, waarbij hij over alle elementen beschikt die tot het welslagen van dat beroep kunnen leiden (bewijsstuk nr. 1) .

DAT de Dienst Vreemdelingenzaken niet op dit verzoek heeft geantwoord.

DAT de wederpartij daarmee in de eerste plaats de artikelen 32 en 191 van de Grondwet schendt, betreffende de openbaarheid van bestuur en de erkenning van het genot door buitenlanders van de in titel II van de Grondwet erkende grondrechten.

DAT artikel 4 van de Wet van 11.04.1994 bepaalt dat:

"Het recht om een administratief document van een federale administratieve overheid te raadplegen en er een afschrift van te ontvangen bestaat erin dat iedereen, onder de voorwaarden voorzien in deze wet, ter plaatse kennis kan nemen van elk administratief document, er uitleg over kan krijgen en er mededeling van kan krijgen in de vorm van een afschrift."

DAT artikel 5 van dezelfde Wet bepaalt dat:

"De raadpleging van een administratief document, de toelichting daarop of de mededeling ervan in de vorm van een afschrift geschiedt op verzoek. Het verzoek vermeldt duidelijk het onderwerp en, indien mogelijk, de betrokken administratieve documenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde

fédérale administrative overheid, zelfs indien deze overheid het document in het archief heeft gedeponeerd."

DAT in het onderhavige geval de wederpartij, door niet te antwoorden op het op 07.04.2023 verzonden verzoek van verzoeker, hoewel zij daartoe verplicht was, door deze schending van de wet van 11.04.1994 het recht van verzoeker op een eerlijk proces en het beginsel van equality of arms heeft geschonden.

DAT de raadsman van verzoeker aldus in feite de mogelijkheid wordt ontnomen over alle beschikbare elementen te beschikken om hem zo goed mogelijk te begeleiden in de procedure tegen de wederpartij.

DAT in dit geval moet worden opgemerkt dat « [Qu] 'une seule des parties a accès à un certain élément du dossier de la procédure, alors que la partie [requérante] n'a pas cette possibilité, il est question d'une violation du droit à l'égalité des armes » (P. Duinslaeger, « Le droit à l'égalité des armes », *Mercuriales*, 2015, beschikbaar op https://justice.belgium.be/fr/ordre_judiciaire/cours_et_tribunaux/cour_de_cassation/documents/discours).

DAT dit derhalve neerkomt op een schending van de in de artikelen 6 en 13 EVRM erkende rechten, aangezien verzoeker zijn beroep niet op een eerlijke en billijke wijze kan doen behandelen.

DAT, ondanks het vereiste van artikel 6, §1 van het EVRM, dit van toepassing is ongeacht de status van de partijen, de aard van het recht dat het geschil beheerst en de autoriteit die bevoegd is om te beslissen (EHRM, *Bochan tegen Oekraïne*, 05.02.2015, nr.22251/08, §43 ; *Naït-Liman tegen Switzerland*, 15.03.2018, nr.51357/07, §106 en *Georgiadis tegen Griekenland*, 29.05.1997, nr.21522/93, §34).

DAT, indien moet worden vastgesteld dat artikel 6 EVRM in beginsel niet van toepassing is op geschillen betreffende de rechten van vreemdelingen, het hoogst twijfelachtig zou zijn om er helemaal geen rekening mee te houden (J.-Y. Carlier en S. Sarolea, *Droit des étrangers*, Brussel, Larcier, 2016, p.51).

DAT de bescherming van het Verdrag het doeltreffendst is wanneer de macht van de Staat het grootst is, wanneer het risico van willekeur het grootst is en wanneer de personen die ermee geconfronteerd worden het zwakst en het meest behoeftig zijn (J. Caro, I. Nespoulos en A.-S. Sirinelli, *L'interprétation du champ d'application de l'article 6, §1er à l'aune de la sécurité juridique*, Parijs, Ecole Nationale de la Magistrature, 2010, p.9). Een dergelijk standpunt innemen en zich niet soepel opstellen onder het enkele voorwendsel dat de overheidshandeling de uitoefening van een prerogatief van de openbare macht is, kan immers alleen maar leiden tot een achteruitgang van het recht in zijn geheel (E. ZOLLER, « Procès équitable et due process of law », *Recueil Dalloz*, Dalloz, 2007, 08, p.517).

DAT, indien artikel 6 van het EVRM door de Raad bij de analyse van dit beroep buiten beschouwing wordt gelaten, is er ten minste reden om een schending van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vast te stellen.

DAT in de EU-brochure "L'application de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne aux procédures d'asile " het idee wordt ontwikkeld dat artikel 47 de beginselen van artikel 6 van het EVRM moet kunnen toepassen, terwijl de traditionele beperkingen van dat artikel op immigratie terzijde worden geschoven (voy. G. Beck, « Le rôle de la jurisprudence nationale et de la Cour de justice de l'Union européenne » in *L'application de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne aux procédures d'asile*, Brussel, 2014, beschikbaar op <https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2014/10/French-L%E2%80%99application-de-la-Charte-des-droits-fondamentaux-de1%E2%80%99Union-europe%C3%81enne-aux-proce%C3%81dures-d%E2%80%99as-i.1e10-2014.pdf>, pp.28-29).

DAT ook de articulatie tussen de artikelen 41 en 47 van het Handvest vrij logisch is, zoals benadrukt in Marks & Spencer :

« Un État membre demeure tenu d'assurer effectivement la pleine application de la directive même après l'adoption de ces mesures. Dès lors, les particuliers sont fondés à invoquer devant le juge national, à l'encontre de l'État [...] c'est-à-dire non seulement en cas d'absence de transposition ou de transposition incorrecte de cette directive, mais aussi dans le cas où les mesures nationales qui transposent correctement ladite directive ne sont pas appliquées de manière à atteindre le résultat

qu'elle vise. » (de verzoeker benadrukt ; H. J., uitspraak Marks & Spencer plc tegen Commissioners of Customs & Excise, 11.07.2002, C-62/00, §27)

DAT de wederpartij, door niet te voldoen aan haar verplichting om de administratie bekend te maken, de artikelen 32 en 191 van de Grondwet, de artikelen 4 en 5 van de wet van 11.04.1994 en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

DAT door ricochet de artikelen 6 en 13 van het EVRM worden geschonden, althans de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten en het beginsel van equality of arms.

OVERWEGENDE dat verzoeker het bewijs levert van de aanwezigheid van zijn twee zusters op Belgisch grondgebied, waarvan de ene de Belgische nationaliteit heeft en de andere een verblijfsvergunning in BELGIË (bewijsstukken 2 en 3).

DAT hij bij de indiening van zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 duidelijk heeft uitgelegd dat hij ten laste is van een van hen.

DAT hem echter wordt verweten dat hij niet samenwoont met zijn zuster van wie hij zegt afhankelijk te zijn.

DAT deze laatste in een verklaring op erewoord verklaart dat zij voor verzoeker zorgt en in al zijn behoeften voorziet, hetgeen impliceert dat verzoeker niet ten laste van het Belgische stelsel van sociale bijstand is en kan komen (bewijsstuk 4) .

DAT dit des te meer wordt benadrukt door verzoekers lange aanwezigheid op Belgisch grondgebied.

DAT, door de aanwezigheid van leden van zijn naaste familie aan te tonen en door zich te laten verzorgen door een van zijn zussen, toont verzoeker het bestaan van een gezinsleven aan.

DAT, bovendien, een snelle zoektocht blijkt uit dat verzoeker en zijn zus B. slechts twee kilometer van elkaar verwijderd wonen, hetgeen de nabijheid tussen hen nog benadrukt.

DAT volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

« Lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision d'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (EHRM, Moustiquin tegen België, 18.02.1991, R.T.D.H. , p.385, noot P.MARTENS).

DAT ook uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat eerst moet worden onderzocht of er sprake is van een privé- en gezinsleven in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden (RvV, 21.02.2019, nr.217.145, punten 5.2.1 tot 5.2.5).

DAT in casu verschillende elementen het bestaan van een privé- en gezinsleven lijken aan te tonen.

DAT er een reële fysieke nabijheid bestaat tussen de woning van verzoeker en die van zijn zus die in zijn behoeften voorziet.

DAT verzoeker in 2017 in BELGIË is aangekomen en zonder onderbreking in het land is gebleven.

DAT hij is aangekomen om zich bij zijn op Belgisch grondgebied aanwezige zussen te voegen.

DAT « la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits » (EHRM, Paradiso en Campanelli tegen Italië, 24.01.2017, nr.25358/12, §140). Gelet op de verklaring van B. dat zij voor zijn behoeften zorgt en de nabijheid tussen hun woningen, naast hun nauwe familiebanden, is het zeker niet overdreven te stellen dat er een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn zus.

DAT kan de wederpartij zich niet onttrekken aan de door artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 voorgeschreven analyse van de situatie.

DAT het bestreden besluit onderstreept echter de onwettigheid van verzoekers verblijf en dat de wet van 15.12.1980, als politiewet, onder de hypothese van artikel 8, lid 2, EVRM valt en dat een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst zijn recht op een privé- en gezinsleven niet zou schenden.

DAT in de rechtspraak van Uw Raad echter het beginsel is vastgelegd dat "het onregelmatige karakter van het verblijf op zichzelf niet kan volstaan om de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat ook andere factoren in aanmerking worden genomen" (CCE, 20.12.2018, nr.214.434, punt 4.1).

DAT artikel 8 EVRM de Staat niet slechts een verplichting tot niet-inmenging oplegt, waaraan positieve verplichtingen worden toegevoegd die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het privéleven.

DAT de vraag in de onderhavige zaak is of de inmenging in het privéleven van verzoeker gerechtvaardigd is op grond van artikel 8, lid 2, van het Verdrag.

DAT, volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is een inmenging alleen gerechtvaardigd indien zij niet alleen een van de door het Verdrag toegestane doelen nastreeft, maar ook indien zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving", dat wil zeggen dat zij de individuele rechten alleen beperkt omdat deze beperking "evenredig" is aan het nagestreefde doel, dat wil zeggen een evenwicht tot stand brengt tussen het nagestreefde doel en de ongemakken die met de vrijheidsbeperking gepaard gaan.

DAT een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, om aanvaardbaar te zijn, een legitiem doel moet hebben en, om te voldoen aan de vereisten van artikel 8 EVRM, "noodzakelijk is in een democratische samenleving", d.w.z. met name evenredig aan het nagestreefde legitieme doel, en dat de inmenging moet worden gerechtvaardigd door relevante en voldoende redenen.

DAT « en particulier, la règle de la proportionnalité postulait l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'Autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive » (J. Velu en R. Ergec, La Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruxelles, Bruylant, 1990, nr.194).

DAT dit evenredigheidsvereiste inhoudt dat een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de eerbiediging van de betrokken individuele rechten en de bescherming van de bijzondere belangen die aan de inmenging ten grondslag liggen.

DAT uit de beoordeling van de nationale autoriteit ook moet blijken dat dit beginsel in acht is genomen. (EHRM, Berrehab tegen Nederland, 21.06.1988, nr.10730/84) .

DAT gelet op de criteria van artikel 8, lid 2, van het EVRM is het duidelijk dat verzoeker onder geen van de in dit lid genoemde gevallen valt. Verzoeker heeft er immers altijd een punt van gemaakt de regels van zijn gastland te respecteren.

DAT het opmerkelijk is dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat :

« La circonstance que le requérant contrevenait à la Loi du 15.12.1980 en ce qu'il ne disposait pas d'un visa au moment où il a introduit sa demande sur base de l'article 10, 4° de la Loi précitée, n'implique pas que son éloignement soit justifié par un des objectifs prévu à l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme. » (RvS, 14.02.2005, nr.140.612)

DAT het ook nuttig is te herinneren aan de recente jurisprudentie van Uw Raad, waarin de schending van artikel 8 EVRM werd erkend ondanks de ingeroepen mogelijkheid om via de huidige communicatiemiddelen betrekkingen te onderhouden (RvV, 16.06.2022, nr.274.098, punt 3.1.2.1 en 20.05.2022, nr.273.017, punt 5.3.3).

DAT dit argument dus geenszins kan worden aangevoerd om de evenredigheid van een eventuele verwijdering van verzoeker aan te tonen.

DAT in casu een schending van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld, aangezien de wederpartij van mening is dat de aanwezigheid van de zusters van verzoeker op Belgisch grondgebied het niet mogelijk

maakt om het bestaan van een privé gezinsleven van zijn kant vast te stellen, en dat de wederpartij niet uitlegt op welke wijze de weigering van een verblijfsvergunning en een eventuele verwijdering gerechtvaardigd zouden zijn op grond van artikel 8, lid 2, EVRM.

OVERWEGENDE dat artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

"In uitzonderlijke omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsbewijs beschikt, moet een verblijfsvergunning worden aangevraagd bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling verblijft, die deze aan de minister of zijn afgevaardigde zal overmaken. Wanneer de minister of zijn afgevaardigde de verblijfsvergunning toekent, wordt deze in België afgegeven."

DAT de toepassing van artikel 9bis met andere woorden een dubbel onderzoek inhoudt. DAT artikel 9bis vereist dat de aanvrager uitzonderlijke omstandigheden aantoont die hem in BELGIE bekend zijn, maar ook uitzonderlijke omstandigheden die een terugkeer (zelfs tijdelijk) naar zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

DAT de wederpartij in haar beslissing hieraan voorbij lijkt te gaan en zich uitsluitend richt op de door verzoeker in BELGIE genoemde uitzonderlijke omstandigheden.

DAT het besluit in dit opzicht onvolledig en bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is, aangezien het de helft van de door verzoeker in zijn verzoek aangevoerde elementen buiten beschouwing laat.

OVERWEGENDE dat volgens vaste administratieve rechtspraak de verplichting tot formele motivering waaraan de wederpartij zich moet onderwerpen, weliswaar niet de verplichting inhoudt om elk van de door de verzoeker aangevoerde elementen gedetailleerd te weerleggen, maar niettemin de verplichting inhoudt om deze laatste in kennis te stellen van de redenen die aan de bestreden handeling ten grondslag liggen, en wel in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar zeker, beantwoordt aan de door de verzoeker aangevoerde wezenlijke argumenten.

DAT de rechtspraak eveneens leert dat de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan is gebonden, de adressaat van het besluit in staat moet stellen de redenen te kennen waarop het is gebaseerd, door de motivering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig aan te geven, zodat de betrokkene, in voorkomend geval, in het kader van een beroep kan opkomen en de bevoegde rechter zijn controle ter zake kan uitoefenen.

DAT het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de administratie de administratieve besluiten die zij voornemens is te nemen, zorgvuldig voorbereidt en met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat :

"Lorsque l'Autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation, elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment de procéder à un examen particulier et complet ; (...)

Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...)" (RvS, 30.01.2003, uitspraak nr.115.290)

EN DAT :

"Pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'Autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les informations nécessaires à la prise de la décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (...)" (RvS, 16.02.2009, uitspraak nr.190.517)

DIENTENGEVOLGE, door op geen enkel ogenblik melding te maken van de uitzonderlijke omstandigheden waarvan verzoeker op de hoogte is en die één van de onderdelen vormen van het verzoek gebaseerd op artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980, miskent de wederpartij de plichten en verplichtingen die haar als administratieve overheid zijn opgelegd krachtens de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel 62, §2 van de Wet van 15.12.1980, de beginselen van behoorlijk bestuur en de plicht tot zorgvuldigheid.

DAT bijgevolg ook artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980 geschonden wordt door deze beslissing van de tegenpartij.

DIENTENGEVOLGE, gelet op al deze elementen, is het in casu passend om het bestreden besluit te vernietigen, aangezien er een bewezen en ernstig risico bestaat op schending van de in het middel genoemde bepalingen.”

2.2. Verzoeker voert een eerste grief aan waarin hij uiteenzet dat niet werd geantwoord op zijn verzoek om inzage en om een kopie van het administratief dossier.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief blijkt dat de verwerende partij op 19 april 2023 heeft geantwoord op verzoekers vraag om inzage en aan de verzoekende partij een email heeft verzonden met als bijlage de elektronische versie van het administratief dossier. Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Ten overvloede merkt de Raad op indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij bij zijn verzoek om inzage of afschrift van het administratief dossier, moeilijkheden heeft ondervonden, het hem vrij stond om zich te beroepen op de beroepsmogelijkheden voorzien in artikel 8 van de wet van 11 april 1994. Uit deze wet blijkt dat verzoeker zijn rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kunnen laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door zijn grieven te richten tot de ‘Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten’, met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State. Uit niets blijkt dat verzoeker zich op dit rechtsmiddel heeft beroepen. De Raad wijst er verder op dat de wet van 11 april 1994 enkel een passieve openbaarheid oplegt (cf. RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369). Een eventuele schending van de bepalingen van de wet van 11 april 1994 brengt niet *ipso facto* de onwettigheid van een beslissing genomen door de administratieve overheid op basis van de documenten waarvan de openbaarheid wordt gevraagd, met zich mee (cf. RvS 13 november 1995, nr. 56.225).

Verder wijst de Raad op dat met de beschikking van 23 juni 2023 waarbij werd ingestemd met het verzoek om toepassing van de louter schriftelijke procedure overeenkomstig artikel 39/73-2, § 3, van de vreemdelingenwet, de verzoekende partij er van op de hoogte werd gesteld dat zij een pleitnota kon indienen tot het sluiten der debatten, bepaald op 4 juli 2023, en dat zij tot die datum het administratief dossier op de griffie kon inkijken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.3. Waar verzoeker de motieven betwist met betrekking tot de beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, merkt de Raad het volgende op.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1°) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2°) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker aangevoerde elementen als volgt werden beoordeeld:

- het feit dat verzoeker financieel ondersteund wordt door zijn Belgische zus vormt geen buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat hem niet van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit element vormt geen belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;
- Wat betreft de beweerde financiële afhankelijkheid van zijn zus, wordt geen enkel bewijs voorgelegd. Betrokkene woont niet samen met zijn zus, er is geen sprake van een gezinseenheid of van bijkomende elementen van afhankelijkheid;
- dat verzoeker in Marokko op geen enkele opvang meer zou hebben wordt niet aangetoond. Het wordt erg onwaarschijnlijk geacht dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Betrokkene verbleef immers ruim dertig jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zodat zijn integratie en opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft impliceert niet dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Verzoeker kwam bovendien met een visum type C naar België; de aflevering hiervan gebonden is aan strenge voorwaarden, wat wijst op een stabiele financiële situatie in Marokko;

- Uit de voorgelegde medische stukken voor (met name een medicijnvoorschrift, een getuigschrift van arbeidsongeschiktheid uit 2017 en enkele getuigschriften voor verstrekte hulp) blijkt niet dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen;
- Het feit dat verzoeker nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde is geen buitengewone omstandigheid, nu van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;
- De elementen van lang verblijf en integratie (het feit dat betrokkene sinds 2016 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van hechte banden met België, dat hij zich zou kunnen uitdrukken in beide landstalen, dat hem vast werk beloofd zou zijn, dat hij een deelnemersattest wijkwerking Ter Hilst voorlegt evenals een werkbelofte, een attest van deelname aan een conversatiegroep en het resultaat van een Franse taaltest afgenomen in Marokko op 23.03.2009) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009. nr. 198.769).

Waar verzoeker aanvoert dat hij een verklaring op eer heeft voorgelegd dat hij ten laste was van zijn zus, merkt de Raad op een verklaring op eer niet gelijk te stellen is met een bewijs. De verwerende partij heeft de voorgelegde stukken dan ook niet miskend. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat niet enkel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet heeft bewezen financieel afhankelijk te zijn van zijn zus, maar ook dat het feit financieel te worden onderhouden geen buitengewone omstandigheid is die hem verhindert de aanvraag overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst in te dienen.

Verzoeker zet in het middel opnieuw zijn situatie uiteen en benadrukt daarbij zijn lange verblijf in België en zijn relatie tot zijn Belgische zus. Daarmee maakt hij echter niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoeker licht niet toe welke van de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet zouden zijn beantwoord, derwijze dat de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden. Het komt de Raad niet toe zijn oordeel in de plaats van de bestreden beslissing te stellen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekers beroep enkel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en niet tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een langdurig recht op verblijf, zodat zijn aanwezigheid moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). *In casu* diende verzoeker zich er bewust van te zijn dat zijn privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Een ander belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Uit verzoekers betoog blijken geen dermate uitzonderlijke omstandigheden dat sprake zou zijn van een dergelijke positieve verplichting.

2.4. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT